

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. június 30.
(csütörtök este)**

Horváth Géza

RAJTAM KÍVÜL NINCS SZABADÍTÓ

Énekek: 469; 274

Alapige: Hóseás 13,1-9; 12

Ha Efraim megszólalt, mindenki rettegett, naggyá lett Izráelben. De vétkezett a Baallal, ezért halál vár rá.

Most is tovább vétkeznek, istenszobrot csináltak maguknak, ezüsbálványokat a maguk esze szerint: mesterember készítménye ez mind. Azt mondják: Ezeknek áldozatok! Emberek borjukat csókolgatnak! Azért olyanok lesznek, mint a reggeli felhő, és mint a korán eltűnő harmat, mint a szérúról elsodort polyva, és mint a kémény füstje.

De én, az Úr, vagyok a te Istened Egyiptom óta. Nem ismerhetsz rajtam kívül Istent, nincs más szabadító, csak én. Én gondoskodtam rólad a pusztában, a kiszikkadt földön. Ha volt legelőjük, jóllaktak, jóllaktak és fölfuvalkodtak, ezért elfedtek engem. Úgy bánok velük, mint az oroszán, párdúként lesek rájuk az úton. Rájuk támadok, mint a kölykét vesztett medve, és föltépem a mellkasukat. Felfalom őket, mint egy nőtény oroszlán, mezei vad szaggatja szét őket.

Az vitt romlásba téged, Izráel, hogy ellenem, segítőd ellen lázadtál.

Össze van gyűjtve Efraim bűne, el van téve a vétke.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, nemcsak azt kérjük tőled ezen az estén, hogy láss meg bennünket, ahogy énekeltük is, hanem azt is kérjük, hogy add, hogy mi is meglássunk téged.

Köszönjük, hogy az ígén keresztül kirajzolódik a te képed előttünk. Nem testi kép rajzolódik ki előttünk, mert az a mennybemenetellel megszűnt létezni. Igaz az íge: „ha ismertük is Krisztust test szerint, többé nem ismerjük”. De kirajzolódik előttünk, hogy valójában milyen vagy te. Milyen irgalmas, milyen hűséges, milyen

bűnbocsátó, milyen szelíd, milyen alázatos, milyen kereső, aki azért jöttél, hogy életünk legyen és bővölködjünk.

Engedd, Úr Jézus, hogy az ígén keresztül ma is téged lássunk, az igéből téged vegyünk észre, téged hallgassunk, te legyél itt a középén, és add, hogy minden csendre tudjon térni a szívünkben, a gondolatainkban, az érzelmeinkben.

Kérünk, állj meg itt a középén, szabadíts, tisztíts, feddj, bátoríts, vigasztalj, erősíts. Add azt, amire szerinted szükségünk van. Hálát adunk a mai napért, hogy megfuthattuk. Köszönjük, hogy együtt lehetünk ezen az estén gyülekezeti közösségben. Kérünk, add reánk a te áldásodat.

Ámen.

Igehirdetés

Az egyik bibliakörünk veszi a Hóseás könyvét alkalomról-alkalomra. A héten én szolgáltam közöttük erről a fejezetről, és ennek a fejezetnek az igéi azóta is ott mozognak és forognak a szívemben. Ennek 13. fejezetnek a Hóseás könyvéből a címfelirata az: Panaszkodás a nép elvetemedéséről.

Az Isten népe is, akár Izráelnek nevezik, akár hívőknek hívják, mint ma, mindig hajlamos arra, hogy elvetemedjen. Ez a kifejezés: elvetemedés, legjobban akkor magyarázható meg, ha eszünkbe jut, hogy mi az, ami el szokott vetemedni. Amikor erre gondoltam, azonnal az ablakok, ajtók jutottak eszembe. Az elvetemedése egy ablaknak vagy egy ajtónak azt jelenti, hogy nem lehet normálisan bezárni, úgy, ahogy az asztalos annakidején szépen összepasszította, hogy az teljesen jól zárjon. Valami miatt elvetemedik és attól kezdve az nem zár rendesen, bejön a hideg levegő, és sok bosszúságot okoz, mert nem tudjuk bezárni az ilyen elvetemedett ajtót sem.

Izráelben és Isten népe között az elvetemedés mindig az Úr ígétől való elhajlást jelenti, mert Isten bennünket úgy alkotott meg, úgy formált, úgy szabadít meg, hogy mindig az Ő ígétéhez igazítsuk magunkat. Minden passzoljon, ezért mindig az ígéthez igazítja életünket, az új ember szívét, ezért az Isten keze míve (ahogy énekeljük az egyik énekben), mert az ígéthez igazítja életünket, és amikor nem az ige szerint járunk el, nem az Isten gondolatai, akarata, terve, kijelentése szerint, akkor ránk is jellemző ez az elvetemedés, elhajlás. Ilyenkor azután újból jön az asztalos, és próbálja helyrehozni azt, ami elvetemedett, ismét egymáshoz passzítani a két fát, a két lécet, akár az ablakról, akár az ajtóról van szó.

Így szól az Isten ígéje Efraimról bár, de nehogy azt gondoljuk, hogy csak Efraimról van szó, hanem vegyük komolyan, hogy itt rólunk van szó, mert amelyek megíratnak, azok a tanulságunkra íratnak meg. Efraim nagymúltú törzs Izráelben, az északi országrészben. Nemsokára jön majd az asszír fogság, az asszír veszedelem, mert azt mondja Isten ígéje, hogy a tőle való elhajlásnak, az Ő nélküle való élésnek, a tőle való eltávolodásnak mindig büntetése van. Ezért prófétál Hóseás az asszír fogság előtt néhány évvel, mert Isten kegyelmes és irgalmas: figyelmezteti a népet.

Azért lehet ez így, hogy Efraimnak nagy múltja van és mégis elhajlott, elvetemedett. Vigyázzunk! — mondja nekünk mai ígénk, hogy soha ne gondoljuk azt, hogy velünk ez nem történhet meg, mi nem vagyunk hajlamosak arra, hogy elha-

joljunk. Azt mondja Isten ígéje, hogy „aki áll, vigyázzon, hogy el ne essék!” Hát még, ha valaki nem is áll! Azt meg Isten szeretné talpra állítani. Annak meg azt mondja: „Serkenj fel, aki aluszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus.” De ha valakit Isten életre hoz, életre kelt, életre támaszt, akkor az vigyázzon, ne legyen gőgös, ne legyen elbizakodott. Ne mondja azt, hogy már semmire nincs szükségem, mint a Jelenések könyvének az egyik gyülekezete, hanem mindig vizsgálja meg, hogy ő valóban az ige szerint és mértéke szerint jár-e el.

A tegnap esti bibliaórán azt mondtam, hogy ha meg akarunk mérni valamit, hogy hány méter, azt úgy is meg lehet mérni, hogy lépünk a lábunkkal és azt mondjuk: na, ez egy méter, és lehet úgy is, hogy hozok egy centimétert és úgy mérem meg. És melyik lesz a biztosabb, mint gondoltok? Az, ha fogom a centimétert, a mérőszalagot, és azzal mérem meg a távolságot. Nagyjából meg lehet mérni lábbal. De hát léphetünk kisebbet, nagyobbat. Éppen így van a lelki életünk terén is, mindig Isten ígéje a mérce. Nem az egyház tanítása a mérce, nem az emberek vélekedése a mérce, hanem mindig Isten ígéje a mérce. Ahhoz kell odaszabni a mi lelki életünket.

Efraimnak mi volt a bűne? Az, hogy vétkezett a Baallal, és meghalt. Hóseásról tudjuk, hogy egyébként is nála a bálványimádás, Izráel hűtlensége az Úrhoz, mint lelki paráznaság, nagyon előtérbe kerül, ő erről prófétál, hogy Izráel elhagyta az Urat, hűtlen, parázna lett. Olyanná lett, mint a férjes asszony, aki a szeretője miatt elhagyja a férjét. Azt mondja: ilyen lett Izráel. Vétkezett a Baallal, és meghalt.

Innen is levezethetjük azt a bibliai tanítást, hogy amikor azt mondja: meghalt, itt Hóseásnál a lelki halálról van szó. Mert Efraim nem halt meg akkor, amikor vétkezett a Baallal, majdnem ugyanúgy mentek tovább, mint ahogy Ádám és Éva, amikor ettek a gyümölcsből. Isten azt mondja: amikor eszel, bizonyosan meghalsz. Az Éden-kertben fizikailag nem haltak meg, biológiai értelemben nem haltak meg. Mégis meghaltak, mert a Biblia szerint az a halál, amikor valaki nem az Úrral és nem az Úrban él. Az a halál, ha nem a szőlőtőn marad, ha nem Jézus Krisztusban gyökerezik az élete, vagy ahogy János apostol mondja az ígében: akinek nincs közössége a Fiúval. Akinek Istennel nincs kapcsolata, közössége.

Azt mondja János apostol az ígében, hogy akiben nincs meg az Isten Fia, abban nincs meg az élet. Mert „akié a Fiú, azé az élet. Akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban”. „Aki nem enged a Fiúnak, az nem lát életet, hanem Isten haragja marad rajta.” — Lehet, hogy tevékeny életet élt. Lehet, hogy nagyon halad, lehet, hogy sikerei vannak. Sokszor az ilyeneket a hívők is irigylik. Milyen jó neki! Milyen jól megy neki! Milyen jól sikerülnek neki a dolgok! — Mondjátok meg őszintén. Főleg akkor, amikor a hívőnek esetleg nem mennek jól a dolgai. Amikor a hívő veszít, valamilyen zsákutcába jut, vagy a vállalkozása csődbe megy. Akkor azt mondja: te, a hitetlenek milyen jól élnek.

Egyik halleluja jutott eszembe, a 388.: „Az élet nélküled nem élet. Hol te nem vagy, én sem leszek. „

Az élet Nélküled nem élet. Az olyan embert soha ne irigyeljük, mert élete van, csak az a bizonyos nagybetűvel írt élete nincs, ami a Biblia szerint az élet, (amely a Biblia szerint Jézus Krisztus, mert ő magáról azt mondja: én vagyok az élet), azt ne irigyeljük, hanem sajnáljuk. Mi talán csalódunk, de ha mienk az élet, ha mienk a Fiú, Jézus Krisztus, akkor nekünk életünk van.

Hóseás könyvének az üzenete a 2. vers szerint az, hogy aki a bűn útján jár, annak bűne mindig növekszik. Amíg valaki nem születik újonnan víztől és lélektől, addig a bűne mindig növekedni fog. — Így mondja a Káténk, hogy napról-napra szaporítjuk a bűnt. — Számoljátok ki, hogy mennyi időt él egy ember. Az az ember, aki úgy hal meg, hogy nem Jézusé az élete, nem született újjá, mennyi bűnt visz magával! Rettenetes, kimondani is nehéz! A számológép már errort mutatna. Ez már értelmetlen, annyi bűnt visz magával az az ember.

Károli úgy fordítja: többítik bűneiket. Nem olyan magyaros szó ez a mi tudatunkban, vagy kifejezőmódunkban, de jobb szó, mint az új fordításban. Az új fordítás valahogy úgy mondja, hogy továbbra is bűnben járnak. De Károli egy hajszállal többet mond azzal, hogy többítik, nagyobbítják a bűneiket, mert mindig rakódnak. Olyan, mint a cseppkő. A cseppkövek is úgy keletkeznek, hogy mindig jön a víz, rakódik, és évtizedek vagy évszázadok alatt pedig kialakulnak hatalmas cseppkőoszlopok, mert mindig megszilárdul. — Gondolsz erre?

Azt mondja Isten ígéje: most is többítik bűneiket, csinálnak maguknak öntött képeket az ő ezüstjükből, bálványokat az ő eszük szerint. Nagyon megdöbbentő, mert azt mondja: csinálnak maguknak öntött képeket, bálványokat az ő eszük szerint. Tulajdonképpen az ember, aki Istentől elvetemedik, az mindig abban nyilvánul meg, hogy önmagát kezdi el dicsőíteni, és a saját maga gondolatait fogja végrehajtani.

Ezzel szemben mit akar Isten? Azt akarja, amire nekünk akár a testi, akár a lelki életünkben szükségünk van, azt Ő adja meg nekünk. Isten azt akarja, hogy az Ő hívó gyermeke ne szűkülödjék semmiben. A házi áldásban úgy van az utolsó sor: hol Isten, ott szükség nincsen. Most értsük jól ezt, mert Isten garanciát vállal arra, hogy a hívőknek be fogja tölteni szükségéit az Ő gazdagsága szerint. Mit csinál a bűnös ember? Magának gyárt isteneket, és a maga esze szerint jár el. Magyarán: nem vár arra, hogy mit akar nekem adni Isten. Pedig „Isten többet adni kész, mint hinné emberész”. Azt mondja az apostol: „az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és a kegyességre való.”

Nem tudom, ki az közületek, aki ma este azt mondja: az én drága Uram valóban engem mindennel megajándékozott, ami az életre és kegyességre való.

Ki az, aki ma este közületek a hiányait sorolja, ki az, aki ma este azt mondja: magamnak próbáltam megszerezni azt, ami kell, vagy pedig azt mondom: hívó módon vártam arra, hogy ránk árassza Isten minden kegyelmét? — „Csinálnak maguknak”...

Valahol olvastam, hogy egy olyan országban, ahol a börtönben levő nőkkel ott vannak a gyerekek is, vagy ott voltak még akkor a gyerekek is, a börtönben mindenféle kis fadarabból csináltak maguknak játékokat. Hogy elszórakozzanak addig is, míg a mama tölti a büntetését. Egyszer kivitték ezeket a gyerekeket a városba egy kirándulásra, és bevitték őket egy játékboltba. Teljesen el voltak hűlve, hogy mi van ott, mert nekik a játék az a kis maguk által összeeszkábált kis dobozokból kreált dolgok voltak. Amikor meglátták, hogy mi van egy városi játékboltban, szemük-szájuk elállt.

Valahogy ez a kép jutott eszembe, hogy az olyan ember, aki magának gyárt isteneket, magának önt bálványképet, aki magának akarja felállítani saját istentiszte-

letét, az mindig úgy fog járni, mint azok a gyerekek, akik a kis dobozokból akarnak játékokat csinálni. Aki egyszer belép abba a játékboltba, amit úgy hívünk: Isten kincseinek tárháza, akkor szeme-szája eláll, hogy Isten mit készített az őket szeretőknek. Azt, amit szem nem látott, fül nem hallott, ember értelme meg sem gondolt.

Éppen ezért ebben az igében benne van az, hogy mit gondoltok, mi a mi legnagyobb bálványunk? Saját magunk. — „Csinálnak maguknak.” Csinálnak maguknak öntött képeket ezüstjükből, bálványokat az eszük szerint. Tehát benne van az igében, hogy az ember legnagyobb bálványa önmaga.

Valamelyik reggel beszélgettünk a szolgálattevőkkel, hogy az ember az ön maga bálványa. Szomorúan kellett megállapítanunk példákból, hogy igen, nagyon sok ember van úgy, hogy a saját maga élvezete, a saját maga érdeke a legfontosabb. A többi nem érdekes. Hogy rajtam kívül vannak még százan vagy ötvenen, még más is van, az nem érdekes, csak én. Nekem mi a jó. Én hogy gondolom.

Azt mondja később az ige: „saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat”. Megint csak egy bálványról van szó, amikor az ember nem azt mondja, hogy mit akar mondani nekem Isten, hanem csak azzal van eltelve, hogy mit gondolok én az Istenről. Ne Isten jelentse ki magát, majd én formálok magamnak egy istenképet. Ez a mai korunkban, a XXI. században különösen divatos. Majd én formálok magamnak istenképet. Majd elgondolom, hogy milyen a jó Isten. Aztán próbálom irányítani, hogy mit csináljon, mit ne csináljon, hová menjen, mit ne tegyen, — mintha Istent lehetne így, mint a kis bábukat, madzagon rángatni a saját magunk esze, kívánsága szerint.

Az igében az ígéhez való ragaszkodás egyetlen dolgot jelent: az ige előtt, az élő Isten előtt az ember haptákba vágja magát. Úgy, mint a kiskatona a hadseregparancsnok előtt. Akik voltak katonák, tudják, hogy próbáltunk volna mi kis egyszerű, mezei katonák, ellenkezni a hadseregparancsokkal. Ha a hadseregparancsnok azt mondta: tessék befesteni az eget zöldre, akkor azt kellett kérdeznie a katonának: hol az ecset, hol a festék? Nem azt, hogyan lehet az eget befesteni zöldre. — Az idősebbek, akik voltak katonák, tudják, miről beszélek. Nem azt kellett kérdeni: hogyan, mert ez lehetetlen, hanem: hol az ecset, hol a festék, és kezdek is hozzá.

Isten előtt nem így kell nekünk megállni? Mert az a hadparancsnok vagy századparancsnok földi gyarló ember. Legalábbis az én időmben ilyenek voltak. Sok nyomorúsággal, megkötözöttséggel, bűnnel. De az élő Isten előtt, akire azt mondja Jézus Krisztus: senki sem jó, csak egy, az Isten, az előtt mi nem tudunk semmi mást csinálni, csak azt mondani: igen, Uram! Ahogy Jézus Krisztus meghajolt az Atya előtt, és azt mondta: Igen, Atyám, mert így láttad jónak! Igen, Atyám, mert így volt kedves te előtted!

Ez az ige előtti alázatunk és az Isten iránti szeretetünk. Aki Istentől és igéjétől eltér, annak a büntetése — mondja — olyanná lesznek, mint a reggeli felhő, és mint a harmat, mely korán eltűnik. Mint a szérúról elsodort polyva, és mint a kéménynek füstje. — Reggeli harmat. Aztán jön a nap, s egy pillanat alatt eltűnik. Még füstől a kémény, aztán már egy idő után nem látjuk, mert eloszlik. Milyen szép, ha mellé tesszük az ígét: de, aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké. Mert itt azt mondja: aki nem cselekszi Isten akaratát, az eltűnik, mint a füst, mint a polyva. De aki cselekszi Isten akaratát, az megmarad örökké.

Nézzük meg még a következő versekben az Isten nagyságát, fenségét és szeretetét. Azt mondja az Úr: Pedig én vagyok az Úr, a te Istened Egyiptom földétől fogva. Nem ismerhetsz más Istent kívülem, és rajtam kívül nincs más szabadító.

Amikor Isten adta a Tízparancsolatot, ott is mielőtt elmondaná a parancsot, Isten három dologról beszél. A Tízparancsolat nem paranccsal kezdődik. Mert valaki csak azt mondja: ez sem szabad, az sem szabad, semmit sem szabad. Ezeknek azt mondjuk: értsd már meg! A Tízparancsolat nem paranccsal kezdődik.

Először is Isten kijelenti, ki Ő. Azt mondja: Én vagyok az Úr. Én vagyok a Vagyok. Ahogy a 2Mózesben kijelenti: a Vagyok küldött téged. Számíts arra, hogy én létezem. Én vagyok az örökkévaló. Másodszor Isten elmondja: Én, az Úr, vagyok a te Istened. Köztünk van valamilyen kapcsolat. Köztünk van egy szövetség, mert én szövetséget kötöttem veled. Egyoldalú szövetséget kötöttem veled, mint Ábráhámmal. Harmadszor Isten elmondja: Kihoztalak téged a szolgálat házából, Egyiptomból. Vagyis Isten elmondja, ki vagyok, milyen a kapcsolat köztünk, és mit tettem érted. És csak utána jön az, amiről majd vasárnap fogunk hallani: Szeresd az Urat, és szeresd felebarátodat, mint magadat. Először Isten bemutatkozik, hogy ki Ő. Ismerj meg engem! Mert a te léted és életed abban van, hogy tudod, hogy én ki vagyok, milyen vagyok. Milyen a kapcsolat köztünk. Mert nem egy távoli, megfoghatatlan valóság vagyok, hanem egy olyan, aki közötted járok. Aki közel vagyok hozzád. És megszabadítottalak téged. Nem ismerhetsz mást rajtam kívül. Rajtam kívül nincs más szabadító.

Egy házasságban nem azt mondja a házaspár: rajtam kívül nem lehet senkid? Nem az a normális dolog? A férj úgy gondolkozik: rajtam kívül nem lehet senkid. Ha a feleség úgy gondolkozik, és azt mondja a férjének: nincs kujtorgás lányok után! Nem ez a normális dolog? Mert megfogadtad, hogy „hozzá hű leszek”. Isten azt mondja az igében: rajtam kívül nem ismerhetsz senkit, nem szerethetsz senkit. Rajtam kívül nem imádkozhatsz senkihez. Rajtam kívül nem kérhetsz senkitől.

Ha egy feleség nem a férjétől kérne: menjünk nyaralni, hanem elmenne az utcában egy idegen férfihez: menjünk el nyaralni. Mit csinálna az a férj? Vagy fordítva ugyanígy igaz. Ha a férj nem a feleségétől kérné, hogy süssön egy finom süteményt, hanem elmenne az utcában levő idegenhez.

Rajtam kívül nem kérhetsz senkitől. Rajtam kívül nem hívhatsz senkit segítségül. — Nem folytatom tovább, még nézzük meg a következő verset.

Azt mondja az Úr: Én ismertelek téged a pusztában az eltikkadt földön. A pusztát a Bibliában egy jelkép is, mégpedig a bűnnek, a romlásnak a jelképe. Mert Isten nem pusztát, hanem Édent teremtett. Tejjel és mézzel folyó földre viszi be Izráelt. A gyerekbibliában szokták úgy ábrázolni, hogy petrencés rúdon viszik a szőlőfürtöt. Nem a pusztáról van szó, hanem a tejjel és mézzel folyó földről. A pusztát a Bibliában mindig azt jelenti, hogy pusztává lett valami. Ahol valamikor virágzott valami, az pusztává lett a bűn következtében.

Mit mond Isten? A pusztában ismertelek, az eltikkadt földön. Azért, mert Isten a népe után a pusztába ment. Ahol a bűn megrontotta az embert, ahol minden tökrement, minden leomlott, minden összeomlott, amikor minden romba dőlt, oda megy az Isten és azt mondja: rajtam kívül nincs más szabadító. Senki nem tud

téged kihozni a pusztából. Senki nem tud a pusztából Édent teremteni megint. Senki nem tudja az életedet megoldani. Ezért ne is keress más megoldást, mert rajtam kívül nincs szabadító.

Nem akarom lenézni a világi olyan helyeket, ahol az embereken segíteni akarnak, de az volt a tapasztalatom, hogy a legjobb volt az, ha pl. egy iszákos az iszákosmentő misszióban konferencián szabadult meg, és nem Nagyállóban. Ott volt egy alkoholelvonó, orvosi módszerekkel, stb. Nem Kállóba irányítottam az embereket, hanem Dömösre. — Rajtam kívül nincs szabadító.

Nagyon komolyan vegyük ezt. És még, amivel befejezem. Isten azt mondja: „rájuk rohanok, mint a kölykétől megfosztott medve, széttépem mellkasukat, fel-falom őket, mint egy nőtény oroszlán.”

Tehát Istennek ez az önmagáról való kijelentése, amikor tudjátok, mihez hasonlítja magát Isten, akihez a szövetséges népe hűtlen lesz? A kölykétől megfosztott medvéhez. Ilyennel még nem találkoztam. Aki állatok között mozgott, az tudja, hogy még a legszelídebb állat is roppant dühös lesz, ha a kölykét vagy bármit elvesznek. Egyszerű japán tyúk, 20 deka az egész, ha a kiscsirkéjét valaki bántaná, akkor nekiesne egy 100 kilós embernek, és a maga módján elkezdené csípni. A medvéről ne is beszéljünk.

Milyen Isten-kép jön elénk az igéből? Olyan, aki szeret minket, aki nem nyugodott bele abba, hogy népe hűtlen lett. Aki nem nyugodott bele, hogy elvetemedt az ő népe, az ígétől eltért. Hanem azt mondja: mint a kölykétől megfosztott medve, reárohanok. A Biblia azt mondja nekünk: az Isten féltőn szerető Isten. Nem azt jelenti, hogy az Isten féltékeny (magyarázták sokan). Isten nem féltékeny, mert tudja, hogy rajta kívül nincs szabadító.

Itt arról van szó, hogy Isten azért féltőn szerető Isten, mert bennünket félt. Nem a maga hatalmát, dicsőségét félti. Tudja, hogy mi vár ránk, ha mi nem Őbenne vagyunk. Tudja, mi vár ránk, ha tőle elszakadunk vagy távol élünk. Szán bennünket.

Ezért azt mondja, hogy utánunk jön, szabadítani akar, feloldozni akar, és azt akarja, hogy csak belé vessük bizalmunkat. Hit által Őhöz kapcsolódjunk, és engedjük, hogy Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztítson minden bűntől bennünket. Legyen úgy, ahogy az előbb énekeltük: Uram, törjed össze balga szívem bálványait.

Az ige azt mondja: „férjed a te teremtd”, légy hűséges hozzá, élj vele, benne, általa, és élj neki szolgálva, vele.

Imádkozzunk!

Drága Urunk, magasztalunk téged ezért a kimondhatatlan szeretetért, féltőn szerető voltodért, igazságos ítéletedért.

Köszönjük az igen keresztül küldött kegyelmet mindenkor népednek, mert mielőtt büntetél, mindig figyelmeztetél. Egy büntetés sem jött tőled úgy, hogy a nép nem tudott róla, váratlanul érte.

Köszönjük, hogy igazságos Isten vagy, és nem bűneink szerint cselekszel velünk, hanem ma is kedveztél az egész teremtet világnak: Felhoztad ma is napodat jókra és gonoszokra egyaránt.

RAJTAM KÍVÜL NINCS SZABADÍTÓ

Köszönjük, Urunk, hogy hirdettetik a te ígéd szerte a világon. Gondoskodsz róla, hogy hallják: Jézus Krisztus az egyetlen szabadító. Ma is igaz, amit az angyal kijelentett: Ő szabadítja meg népét annak bűneiből. Köszönjük a lelki heteket, az itt levő hetet, a Neszmélyen levő konfirmandusainkat.

Köszönjük, Urunk, hogy áldást kérhetünk, megőriztetést, kegyelmet, örömet, szabadságot mindkét hétre, és te készíts el minden nyári hetet a számunkra, kegyelmedből, Uram.

Ámen.

Énekeljük a 274. dicséretet

Neumark Gy., 1657.

Ki Is-te-né-nek át ad min-dent,
Azt csu-da-ké-pen ör-zi itt lent,
Bi-zal-mát csak be-lé ve-ti,
In-ség, baj közt is él-te-ti.
Ki min-dent szent ke-ze-be tett,
Az nem fő-vény-re é-pí-tett.

2. A súlyos gondok mit használnak, A sóhaj, sok jajszó mit ér, :/: Ha sebeink még jobban fájnak S mindennap kínunk visszatér? Így terhünk egyre súlyosabb, Ha lelkünk bűnak helyet ad.

3. Csak légy egy kissé áldott csendben: Magadban békességre lelsz, :/: Az Úr-rendelte kegyelemben Örök, bölcs célnak megfelelsz. Ki elválasztá életünk, Jól tudja, hogy mi kell nekünk.

4. Zengj hát az Úrnak s járd az utat, Mit épen néked Ő adott; :/: A mennyből gazdag áldást juttat S majd Jézus ad szép, új napot. Ki Benne bízik és remél, Az mindörökké Véle él.